

acció ciutadana

setmanari republicà - d'esquerra catalana

una efemèrida olotina

en el tretzè aniversari de la mort de Francesc Fontfreda

Avui mateix, es compleixen tretze anys de la mort de Francesc Fontfreda, propulsor de tan belles iniciatives en pro de la cultura local i periodista il·lustre. Es aprofitant aquesta avinentesa del tretzè aniversari del seu traspàs, que havem volgut dedicar-li aquesta recordança humil i carinyosa a l'ensem. Vagi destinada a les noves promocions ciutadanes per tal que sia més coneixedora entre elles l'obra d'aquest olotí de cor, que un dia tan eficaçment contribuí a l'espiritual creixença de la ciutat nostra.

En l'any de la mort de Francesc Fontfreda, nosaltres erem encara uns adolescents. Per aquesta causa, vanament us podríem parlar de les seves dots immillorables com a home, de la seva conversa exemplar, de la visió exacta que tenia dels problemes i de les coses, condicions que altres que el conegueren i tractaren abastament, de sobres li tenen reconegudes.

Nosaltres, d'aquest olotí il·lustre, només us en podríem dir l'acte trist del seu enterrament. Però ja aleshores, en el fons de la nostra consciència juvenença, davant aquell fèretre engarlandat amb el símbol de totes les seves lluites i amors,—Catalunya—compenguèrem que Olot, en aquella diada d'abril, deuria perdre quelcom de ben seu, que hauria de plorar en futurs dies.

Ha estat més tard, al fullejar la col·lecció de «Vida Olotina», la única obra seva escrita, on havem pogut constatar tota la valor, tan prematurament truncada, de Francesc Fontfreda.

Aquell esperit de ponderació i d'equilibri, aquella serenitat amb la qual menava totes les lluites ciutadanes, aquell respecte i noble tolerància (que només una selecció d'homes saben guardar) per l'enemic, aquell concepte idealista de la política que li feia dur tota una campanya electoral sota el símbol d'un pensament de Joubert, «que al fi de la campanya no sia la victòria, sinó la millora», són coses que tenen quelcom d'inussitat, quelcom de gens comú en aquests dies de confusió i baixa politiqueria, on molts pretenen aparèixer purs a costa d'enterbolir les aigües dels demés i tan poc ens hi pensem a transcendir a l'insult, al personalisme, a la xafarderia, precisament en aquesta mena de lluita on només hauria d'ésser elegant contensió i enlairat respecte.

Una altra característica de la personalitat de Francesc Fontfreda, era el seu profund olotinisme. No era, el seu, un olotinisme casolà, xiroiament pairalista i reclòs dintre el marc de les muntanyes que circumden la Ciutat, sinó que aspirava a infondre en ella les corrents d'un orejador universalisme. Per això. «Vida Olotina», amb tot hi haver estat el periòdic qui més llances ha rompudes a

olot, 30 d'abril 1932.—any III.—núm. CXII.
redacció i administració: concentració republicana

val 15 cts.